

[Arne Bjerregaard.]

at gøre det. Så begynder man også at gøre det politisk, og det er en farlig sag, når man politisk begynder at udnytte ungdommen. Derfor vil jeg advare imod, at vi gennemfører dette forhastet, uden i øvrigt at have taget konkret stilling til forslaget.

Mølgaard (DR):

Selv uden at være minister tør det vel egentlig være en taler tillad her fra talerstolen at takke de mange ordførere, som udtrykker bekymring for begrebet politisk udnyttelse. Jeg synes, det er positivt, at så mange er så bekymrede over den politiske udnyttelse, som kunne foreligge som en mulighed, og det er så noget, som vi alle kan prøve at gøre noget ved i praksis.

Jeg kan ikke se forskellen på, om politisk udnyttelse finder sted over for unge mennesker eller over for ældre mennesker; faren er der under alle omstændigheder. Til dato har systemet været sådan, at ungdommen i højere grad er blevet snydt i den politiske svikmølle. Vi kan se det på boligmarkedet, vi kan se det på værnepligtsområdet. Det er givet, at det har været lettere at lægge byrder på den unge generation, fordi de ikke er vælgere, akkurat som det har været lettere at lade være med at give bevillinger til åndssvageforsorgen, fordi det er et område, hvor vi har et vælgerkorps, der måske ikke er så påvirkeligt med hensyn til, hvordan man optræder over for dem.

Bortset fra det synes jeg egentlig ikke, at der i det store og hele er kommet noget argument frem mod lovforslaget, der ligger her, andet end angsten for, om vælgerne nu også ville være enige i intentionerne med dette lovforslag. Der er refereret til Gallup og Observa, og jeg må sige, at jeg er helt enig med den ordfører, som sagde: lad os da så prøve at gå ud, hvis vi ellers synes, at det er en rigtig sag, og sige til folk, at vi synes, den er rigtig.

Jeg tror ikke, der opstår de afgørende meningskløfter, som hr. Jens Peter Jensen referer til, imellem parlamentet og vælgerne i anledning af, at der er en sag, hvor vælgerne har det sidste ord under alle omstændigheder, men hvor dette ord måtte blive anderledes end parlamentets. Det bekymrer mig ikke så forfærdelig meget i sig selv ud fra en parlamentarisk betragtning.

Men det bekymrer mig naturligvis, at et så fornuftigt forslag som dette om at give med-

indflydelse på samfundets anliggender til folk helt ned til 18 års alderen skulle gå hen at falde ved folkeafstemningen. Det er en bekymring, som det er værd at prøve at gøre noget ved, hvis man er enig i synspunktet, at vi skal ned på de 18 år. Det er sådan set den eneste betænkelighed, jeg har over for dette lovforslag, der nu ligger som et fait accompli på vores bord, hvor vi så må tage stilling til: er fremgangsmåden nu velovervejet lige akkurat her og nu? Men jeg må formode, at forslagsstillerne, det radikale venstre, inden de har dristet sig til at fremsætte lovforslaget på nuværende tidspunkt, har en vel gennemtænkt plan for dette.

Vi skal overhovedet ikke stille os hindrende i vejen for, at tingene går deres gang. Vi vil gerne medvirke til at spekulere videre, hvis det radikale venstre har behov for råd i retning af, hvordan vi får tingene kørt igennem, sådan at det også får et flertal ved den folkeafstemning, der kommer.

Vi vil støtte forslaget, men problemer ligger forude. Jeg håber, at det radikale venstre virkelig for alvor har gennemtænkt, hvad det er for problemer, der ligger forude, inden de har lagt det frem på vores bord.

Voigt (FP):

De 18-årige blev fra og med den 1. november 1976 underkastet den fuldmyndiges rettigheder og forpligtelser, og derunder hører naturligt demokratiets fundamentale ret: retten til at øve indflydelse på valget af lovgivere.

Spørgsmålet er så, om de 18-årige kan administrere denne ret og være sig dette ansvar bevidst. Det kan de ikke, vil mange sige. De unge i dag er mere overfladiske og umodne, respektløse og krævende end nogen sinde før. Det vil mange sige, og måske med rette.

Når den ældre generation ofte er bange for den holdning, de unge synes at have, er det, som på talrige af tilværelsens områder, fordi det er de provokerende, der bliver lagt mærke til. Det er ham, der bruger sin studiestøtte til anskaffelse af et nyt stereoanlæg, der kommer til at stå som norm for de studerende. Det er lærlingen, der drikker sig fuld og kører galt med sin bil, der tegner billedet af den erhvervsfaglige ungdom, osv. Det er dem, der råber højt om deres såkaldt lovmæssige og retfærdige krav til det påståede sindssyge samfund, der kommer til at dominere.

Men alt dette kan retfærdigvis ikke tages til